

e r **O** t i k o s

LASSE BRAUN (pseudonimul lui Alberto Ferro) s-a născut în Algeria în 1936 și este scriitor și realizator franco-italian de filme pentru adulți. Braun a absolvit dreptul la Universitatea de Stat din Milano și și-a susținut doctoratul în drept internațional cu lucrarea *The Judiciary Censorship in the Western World*, care a stârnit numeroase controverse și a fost cenzurată. Supranumit „Părintele pornografiei moderne“ de către revista *Escapade* în 1981, Braun s-a folosit de imunitatea oferită de apartenența sa la corpul diplomatic austriac pentru a deveni una dintre principalele figuri ale revoluției sexuale ale anilor '60-'70. Cel mai important militant pentru legalizarea pornografiei în Europa, regizor și scenarist de filme pentru adulți, a fost primul cineast care a proiectat o peliculă cu caracter sexual explicit la Festivalul Filmului de la Cannes, în 1974. În 1998, renunță la cariera de cineast, dedicându-se în întregime scrisului.

LASSE BRAUN

Lady Caligula

volumul I

Traducere din limba engleză
IRIS MANUELA GÎTLAN-ANGHEL

NEMIRA

Coperta: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Ilustrația copertei: Gustave COURBET, *Le Sommeil*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRAUN, LASSE

Lady Caligula / Lasse Braun; trad.: Iris Manuela Gîțlan-Anghel. -

București: Nemira & Co., 2008

ISBN 978-973-143-275-5

I. Gîțlan-Anghel, Iris Manuela (trad.)

821.111-31=135.1

Lasse Braun

LADY CALIGULA

© Registered by the author with Writers Guild of America, west
#757103 and #762756, August/September 1999. All rights reserved.

© Editura Nemira & Co., 2008

Redactor: Nicoleta GHEMENT

Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tiparul executat de MONITORUL OFICIAL R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-275-5

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

*Exegi monumentum aeri perennius
Regalique situ pyramidum altius
Non omnes moriar.*

(Horatius, circa 20 î.e.n.)

NOTA AUTORULUI

Dacă vă aflați în căutarea unei povești senzaționale pe care s-o citiți în timpul liber, această carte vă va întrece cu mult așteptările, dar trebuie să vă dau niște sfaturi preliminare.

ÎN PRIMUL RÂND: Ca și în cazul medicamentelor, aveți grijă ca *Lady Caligula* să nu ajungă în mâinile copiilor sau adolescenților! Vă sfătuiesc, de asemenea, să nu o arătați sau s-o împrumutați adulților prea naivi, sau cu probleme cardiace, sau prost informați în legătură cu tradițiile și obiceiurile lumii antice.

ÎN AL DOILEA RÂND: Dacă vreți într-adevăr să vă bucurați de lectura acestei cărți, începeți cu primul capitol și citiți-le pe celelalte în ordine! Nu săriți nici unul! Veți pierde legătura dintre evenimente și nu veți mai avea parte de plăcerea pe care cartea ar putea să v-o ofere dacă ați citi-o în ordinea în care am scris-o.

ÎN AL TREILEA RÂND: Citiți atât „Nota autorului“, cât și cele două eseuri scurte pe care le-am introdus în „Anexă“. Pentru că *Lady Caligula* vă va purta cu două mii de ani înapoi în timp, este important să cunoașteți câteva

lucruri fundamentale despre cultura, religiile și tradițiile romane, cât și traducerea anumitor termeni din latină.

ÎN AL PATRULEA RÂND: La sfârșitul cărții, veți găsi un Glosar. Acesta conține aproximativ trei sute de cuvinte și expresii pe care le puteți consulta nu doar ca să înțelegeți traducerea termenilor din latină, ci și ca să vă îmbunătățiți cunoștințele referitoare la mitologia greco-romană și la similitudinile politico-filozofice dintre Antichitate și vremurile moderne.

* * *

Înainte de a porni în marea aventură pe care v-o propune romanul meu, vreau să vă spun că am scris *Lady Caligula* cu scopul precis de a le oferi cititorilor mei o poveste incitantă dintr-o perioadă istorică fascinantă, *neatinsă de dogmele creștine*.

Religia monoteistă, care domină lumea modernă, influențând toate aspectele vieții umane, nu exista sub nici o formă sau culoare în timpul lui Caligula. Nimeni nu flutura Biblia, invocând „păcatul“ în numele unui singur Dumnezeu, pentru că nici Biblia, nici „păcatul“ și nici Dumnezeul unic nu existau în religiile politeiste și în mitologia lumii greco-romane.

Ideea de „vinovăție“ era complet necunoscută astfel încât „căința“ era inutilă. Nimeni nu cunoștea „poruncile divine“ cu excepția unei minorități ne semnificative de evrei, care trăiau într-un colț îndepărtat al uriașului Imperiu Roman. Sute de tradiții și religii diferite au înflorit în timpul Păcii Romane (*Pax Romana*). Oamenii erau liberi să se închine unui singur zeu sau zeite ori mai multora sau tuturor

divinităților dacă așa voiau. Nici o religie nu era considerată superioară celorlalte.

Perioada domniei împăratului Caligula poartă amprentele civilizației occidentale, pe care au întemeiat-o, cu trei mii de ani înaintea lui, mari conducători și oameni extraordinari – din Sumer până în Egipt, din Babilon până în Persia sau din Grecia până în Roma. Ei au construit monumente fantastice, orașe, drumuri, poduri și canale uimitoare, au scris poeme răvășitoare, au zămislit opere de o frumusețe unică în toate domeniile muzelor, au stabilit legi fundamentale, au înființat instituțiile politice, ghildele și comerțul, care reprezintă fundamentul epocii moderne, și au organizat societăți fără implicarea Dumnezeului unic sau a „poruncilor sale divine“.

Și acum fiți atenți la următorul lucru de o importanță covârșitoare:

În Antichitate, sexul nu era considerat un păcat!

Ideea potrivit căreia „sexul de dragul sexului“ reprezintă un păcat, ceva rău și imoral, era complet necunoscută. Preoții, profesorii sau părinții nu se repezeau mâniași asupra copiilor sau adulților, spunându-le să-și controleze impulsurile sexuale. Oamenii ar fi izbucnit în râs dacă cineva le-ar fi cerut un lucru atât de absurd.

Ca majoritatea oamenilor care trăiau în vremurile acelea, romanii își începeau viața sexuală la o vârstă fragedă, pentru că se dezvoltau mai repede decât copiii din epoca modernă. Uneori, făceau dragoste cu rudele, apropiate sau îndepărtate, alteori în locuri publice, așa cum se întâmpla în timpul banchetelor, sau poate chiar cu animale.

Fanteziile le erau zămislite de nenumărați zei și zeițe, de semizei, eroi, nimfe, satiri și vrăjitoare, care explorau teritoriile sexuale fără limite și opreliști.

Faptele legendare ale acestor personaje mitologice erau așternute pe hârtie pentru ca toată lumea să le citească în voie. Picturile, frescele, statuile, obiectele, comediile care înfățișau femeia în deplină nuditate, dar și falusuri, penisuri în erecție sau actul sexual explicit, puteau fi văzute pretutindeni.

Cuvântul „pornografie“ nu exista. Și nu avea de ce să existe de vreme ce nimeni nu făcea diferența între arta care înfățișea actul sexual și alte forme de artă. Arta era artă și atât. Dacă vrei să afliți cum, când și de ce a apărut cuvântul „pornografie“ în lumea modernă, citiți eseul meu din Anexa1.

Prostituția era respectată, având adesea conotații religioase sau motive corelate cu educația, conștientizarea propriei senzualități, autoperfecționarea, frumusețea fizică și dorințele naturale. Ghilda Prostituatelor din Roma primea fonduri de la clienți bogați și luminați, dar și de la stat, pentru a-i iniția pe novici în arta sexului.

Aventurile extraconjugale erau o practică comună. Nu aveau consecințe grave – în afară de crizele spontane, uneori violente, de gelozie, pe care oamenii și animalele o simt deopotrivă atunci când se tem că obiectul dorinței lor poate să ajungă în mâinile rivalilor. Adulterul devenea o problemă pentru o femeie căsătorită numai dacă sămânța altui bărbat, nu a soțului ei, îi rămânea sădită în pântec. În acest caz, soțul intenta acțiune de divorț (adesea chiar la cererea consoartei) și acest lucru rezolva problema.

Produsele contraceptive egiptene, obținute din extracte de acacia (folosite și astăzi la fabricarea spermicidelor) și ali-fiile grecești, bazate pe ulei de măsline, folosite pentru prevenirea unei sarcini nedorite, erau recomandate de vraci și chiar de Aristotel, celebrul filozof și naturalist grec. Bolile venerice erau practic necunoscute. Sifilisul a ajuns în

Europa după ce Columb a descoperit Americile – la o mie cinci sute de ani după Caligula.

Avortul era practicat pe scară largă și era permis tuturor femeilor, indiferent de vârstă. Virginitatea reprezenta o condiție numai pentru tinerele destinate încă din pruncie cultului zeiței romane Vesta, stăpâna focului sacru. Dar pentru că la templu slujeau doar șase vestale, care, după treizeci de ani, puteau fi dezlegate de jurămintele de castitate, putem spune că virginitatea era o excepție, nu o regulă.

Dezvirginarea era un proces pus adesea în practică de mame sau de moașe cu ajutorul unor obiecte sub formă de falus pentru a le elibera pe fete de un „defect“ stânjenitor.

Pentru că oamenii erau liberi să facă sex, fără ca acesta să fie considerat un „păcat“, nimeni nu comitea acte sexuale violente sau delictes precum violuri, torturi sexuale sau crime în serie.

* * *

Ținând seama de aceste circumstanțe istorice reale, cum aș putea să nu le spun adevărul cititorilor mei? Ar trebui oare să procedez ca unii dintre cei mai buni romancieri moderni precum Robert Graves (*1) și Culleen McCullough (*2), care – în ciuda erudiției lor vaste în domeniul istoric și a stilului lor literar fantastic – își înfățișează personajele din Roma antică gândind și acționând în funcție de valorile sexuale creștine, atât de restrictive, valori care nu erau cunoscute în perioada descrisă de cei doi autori?

N-aș putea niciodată să fac asta. Aș trăda spiritul timpului și propriile concepții dacă m-aș ascunde în spatele insinuărilor, ipotezelor, exprimărilor pompoase sau minciunilor sfruntate

doar pentru a-mi modela personajele în funcție de dogmele morale de astăzi. Ar fi absurd și necinstit să portretizez Antichitatea ca și când aş crede că sexul este un „păcat“.

Drept urmare, am hotărât să redau într-un mod explicit episoadele sexuale.

Dacă vă atrag istoria și personajele romane, dar nu puteți să citiți descrierile exacte ale comportamentului și practicilor lor sexuale nestăvilite, atunci nu citiți *Lady Caligula*, lecturând în schimb operele minunate ale autorilor pe care i-am menționat puțin mai devreme! Ele sunt „frumos“ cenzurate și se conformează dogmelor morale din vremurile moderne.

Dacă sunteți destul de maturi și aveți curajul să citiți romanul meu, nu comparați sistemul vostru de valori cu cel al personajelor mele. Cartea de față nu intenționează să vă schimbe convingerile și nici nu vă recomand să adoptați comportamentul sexual al personajelor portretizate.

Dacă credeți cu tărie că este un păcat să faci sex de dragul sexului, v-ați putea simți jigniți de sinceritatea prozei mele și de scenele sexuale prezentate „pe viu“. În acest caz, vă sugerez să nu cumpărați această carte sau să întrerupeți imediat lectura romanului *Lady Caligula*.

* * *

Lady Caligula nu este un roman istoric. Asta înseamnă că nu m-am implicat în interpretări sau teorii plictisitoare și didactice, adoptate de istorici, care urmăresc să redea faptele reale, nu o poveste de ficțiune.

Vreau să înțelegeți însă referirile și conexiunile istorice și genealogice care stau la baza romanului meu. Ele sunt

exacte, așa cum au fost menționate de istoricii din trecut. Cu toate acestea, foarte multe documente originale s-au pierdut, au fost ascunse sau distruse în mod deliberat, asemenea lacune făcând loc interpretărilor neplauzibile.

De aceea, am apelat la studiile mele de legislație romană, la pasiunea mea de-o viață pentru istoria, politica, mitologia și tradiția romană, ca și la cercetările pe care le-am efectuat asupra personajelor, conflictelor, geografiei și eroilor din Roma precreștină ca să contest toate datele și informațiile eronate din operele „savanților“ lumii moderne.

Caligula a provocat, în mod deosebit, foarte multe controverse. Relatările referitoare la domnia sa abundă în inadvertențe devenite adevăruri, în ciuda faptului că nu sunt sprijinite de documente din perioada în care a condus imperiul (patru ani) sau cu anii și deceniile imediat următoare.

Cu mult timp în urmă, când am început să citesc despre viața lui Caligula, informațiile eronate m-au lăsat practic fără grai. Majoritatea oamenilor de știință și a romancierilor îl stigmatizau pe acest tânăr, etichetându-l cu epitete de genul „monstru“ sau „nebun“, când toate cunoștințele lor despre Caligula se bazau pe „operele“ scrise de doi – subliniez, de doi – istorici romani prea puțin demni de încredere (Suetoniu și Dio Cassius), care au scris despre Caligula *după șaiszeci sau chiar o sută optzeci de ani de la moartea lui*. Și cu cât am citit mai mult printre rânduri, cu atât am înțeles mai bine originea acestei animozități.

Da... aceeași invidie viscerală, aceeași gelozie și fătărnicie, aceeași moralitate dezgustătoare, care aruncă cu minciuni și calomnii asupra tuturor rebelilor ce-au luptat de-a lungul istoriei împotriva „adeptilor statu-quoului“, toate aceste arme au fost îndreptate împotriva lui Caligula.

Un rol în acest proces de defăimare l-au avut *boni* – „cei mai buni“ – o facțiune romană de dreapta, întemeiată de Cato Cenzorul cu două secole înainte de Caligula, responsabilă pentru asasinarea lui Iuliu Cezar. În asta au fost implicați și „moralistii“ creștini din Evul Mediu, care erau obișnuiți să-i tortureze și să-i ucidă pe toți cei care nu se conformau dogmelor morale, promovate până în ziua de astăzi de lacheii lor.

Ei și-au vărsat cu toții ura aprigă asupra împăratului roman, al cărui stil de viață extravagant și lipsit de pudoare și mod de guvernare revoluționar amenințau vechile legi ale unei societăți romane rigide, dar și politica conspirativă a Senatului.

Câțiva istorici cu vederi liberale din secolul XX, precum Antony A. Barrett (*3), au respins poveștile caraghioase despre Caligula, considerându-le nefondate și exagerate, și chiar istoricii conservatori sunt de acord că lucrările celor doi autori – Suetoniu și Dio Cassius – se bazează pe zvonuri și aluzii neîntemeiate.

Iată ce scriu autorii Enciclopediei Britanice despre opera lui Suetoniu *De Vita Caesarum* (*4): „Este presărată cu zvonuri și anecdote fără o cercetare exhaustivă care să le stabilească autenticitatea“, iar despre *Romanika* (*5) scrisă de Dio Cassius: „Nu este o operă notabilă prin imparțialitate sau autoritate critică în domeniul istoric.“

Cu toate acestea, procesul de defăimare inițiat de Suetoniu și Dio Cassius a fost reiterat, sub diverse forme, de majoritatea istoricilor – antici și moderni – creând în jurul lui Caligula o pânză de monstruozițai și fărădelegi. Dar iată ce-ar trebui să mă întrebați: „Ce te-a făcut să crezi, Lasse Braun, că tânărul stăpânitor al Romei a fost un împărat însemnat, curajos și hotărât, care – în scurta sa

domnie – și-a influențat cu atâta pasiune contemporanii, după cum reiese din romanul tău?”

Singura sursă demnă de încredere despre viața și moștenirea lui Caligula ar fi fost lucrările renumitului istoric roman Caius Corneliu Tacit, scrise după șaptezeci de ani de la moartea lui Caligula. Oare grija lui Tacit pentru autenticitatea istorică a aruncat o altă lumină asupra vieții prietenului nostru „Cal“?

Și așa m-am hotărât să pornesc la acțiune. În absența unor documente autentice, am acordat atenție faptelor istorice și mi-am pus imaginația la contribuție.

Volumele VI – X din *Analele* lui Tacit (*6) – exact cele cinci volume dedicate lui Caligula – s-au „pierdut“. Această operă extraordinară era compusă din șaisprezece volume și se referea în exclusivitate la domniile împăraților din dinastia Iulio-Claudică după Augustus – Tiberius, douăzeci și trei de ani; Caligula, patru ani; Claudius, doisprezece ani; Nero, paisprezece ani.

Ținând cont de faptul că primele cinci volume analizează numeroasele campanii militare și evenimente importante din timpul domniei de douăzeci și trei de ani a lui Tiberius, iar volumele VI și VII vorbesc despre marile realizări ale lui Claudius, cuceritorul Britaniei, care a condus imperiul douăzeci și șase de ani, cât și despre viața și politica lui Nero, m-am întrebat adesea de ce un istoric atât de serios ca Tacit a dedicat cinci volume domniei atât de scurte a lui Caligula (patru ani).

Și de ce au dispărut tocmai „aceste“ volume? De ce „acestea“ și nu altele? Nu este oare o coincidență care ridică multe semne de întrebare?

Din informațiile pe care le avem de la Suetoniu, Caligula era un nebun, cu proiecte nebunești. Conform lui

Dio Cassius, acest împărat n-a cucerit nici un teritoriu, făcându-și doar o scurtă apariție în fruntea unei armate de două sute cincizeci de mii de oameni (!) pe malul sudic al Canalului Britanic cu intenția de a traversa apele agitate și de a pătrunde cu legiunile sale pe pământul Britaniei, dar în final, s-a răzgândit și s-a întors la Roma.

Așadar...? De ce a acordat Tacit atâtea volume unei scurte perioade în care practic nu s-a întâmplat „nimic”? În cazul acesta, cuvintele lui Albert Einstein sunt extrem de relevante: „Imaginația este mult mai importantă decât cunoașterea.“

Nimeni nu va reuși să mă convingă vreodată că volumele lui Tacit au dispărut din pură coincidență. Și nimeni nu va reuși să mă convingă de faptul că – dedicând domniei atât de scurte a lui Caligula același număr de volume pe care le-a dedicat domniilor de cinci ori mai lungi ale celorlalți împărați din dinastia Iulio-Claudică – Tacit n-a făcut altceva decât să relateze aceleași anecdote absurde pe care le-a redat în scrierile sale contemporanul lui, Suetoniu. Ați putea să credeți așa ceva?

În romanul meu, vă ofer propria mea interpretare a primelor douăsprezece luni ale domniei lui Caligula, iar epilogul rezumă evenimentele istorice care s-au pus în mișcare în timpul acestui an. M-am axat asupra conflictului dintre prințul libertin și genial, din dinastia Iulia, care a devenit împărat la vârsta de douăzeci și patru de ani, și membrii *boni* – oponenții politicii sale revoluționare – care îl invidiau pentru succesul de care se bucura în rândul poporului roman. Ei conspirau, ca de obicei, să-i asasineze pe oamenii mari ai istoriei pentru a-și scoate în evidență propria insignifianță. Vom vedea cum a reușit Caligula să-i reducă la tăcere.

Personajele istorice ca sora lui – splendida și roșcata Drusilla (nouăsprezece ani); surorile lor mai mici – Lesbia (treisprezece ani) și Agrippinilla (paisprezece ani); unchiul lor bâlbâit Claudius (patruzeci și șapte de ani); verișoara lor – senzuala Valeria Messalina (șaptesprezece ani) – sunt implicate, direct sau indirect, în scenariul erotico-politic al romanului meu.

Prietenia de-o viață între Caligula și prințul iudeu Irod Agrippa (patruzeci și șapte de ani), nepotul lui Irod cel Mare; dansul Celor Șapte Văluri al nepoatei lui Agrippa, prințesa Salomeea (douăzeci și unu de ani); relațiile politice tensionate între împărat și Naevius Sutorius Macro (treizeci și cinci de ani), prefectul gărzilor pretoriene, și aventura lui Caligula cu soția lui Macro, Ennia Sabina (douăzeci și cinci de ani) sunt menționate în analele istorice. Aceste personaje își interpretează rolurile în funcție de vârsta lor corectă (uneori diferită de cea estimată de istorici), de trăsăturile fizice, de obiceiurile și fanteziile lor.

Personajele secundare ca părinții Messalinei – Domitia Lepida și Valerius Messalla Barbatus, bunica ei – Antonia Maior (fiica lui Marc Antoniu și a Octaviei, sora lui Augustus), unchiul ei – G. Domitius Ahenobarbus (fiul Antoniei și presupusul tată al viitorului împărat Nero) fac parte din istoria dinastiei Iulio-Claudiene. În cazul lui Servius Sulpicius Galba, generalul armatei romane și viitorul împărat după Nero, mi-am permis libertatea de a-i încredința comanda legiunilor romane staționate lângă granița cu Germania cu doi ani mai devreme decât consemnează datele istorice.

Referitor la Lady Caligula, am identificat-o cu Livia Orestilla, o tânără care s-a căsătorit cu Caligula în perioada în care începe povestea mea. Recunosc că am depășit granițele istoriei, transformând-o în personajul principal al

acestei cărți, în ciuda faptului că – deși numele ei apare în manualele de istorie – viața și personalitatea ei nu sunt definite de istorici, rămânând învăluite în mister. Am umplut, așadar, aceste conuri de umbră cu date imaginare, conferindu-i Liviei Orestilla identitatea unei prințese din Britania. Veți descoperi singuri acest lucru citind paginile romanului meu.

Datele tuturor evenimentelor sunt exacte – atât cât pot fi datele istorice din Antichitate. În Anexa 2, am inclus aprecierile mele legate de discrepanțele dintre calendarul roman și cel creștin.

Deoarece *Lady Caligula* conține mai multe scene sexuale pe care le-am creat fără să țin seama de moralitatea academică modernă, mă aștept să primesc aceleași critici pe care le-a primit Caligula din partea moraliştilor *boni* ai timpului său. Cu toate acestea, dacă cineva v-ar spune că datele istorice sau vârsta anumitor personaje sunt incorecte, fiți convinși că... sunt la curent cu TOATE datele istorice care apar în manualele de istorie. Uneori, însă, nu sunt de acord cu ele și – credeți-mă! – nici un savant nu va reuși să mă convingă că mă înșel.

* * *

În final, aș vrea să spun câteva cuvinte despre limbajul pe care l-am abordat și despre câteva licențe literare pe care mi-am permis să le introduc în text.

Pentru a reda atmosfera Romei antice, am folosit construcții sintactice și abordări lingvistice din limbile mele maternе – franceza și italiana. Dar în același timp, pentru că engleza mea trebuia să-i atragă pe cititorii tineri,

am utilizat câteva cuvinte și expresii moderne, ca de exemplu: *Okay!*, *No way!* (Nici vorbă!), *Berserk!* (Ai căpiat!), *No kidding!* (Nu zău! Nu mai spune!), *Cool!* (Fain! Mișto! Bestial!) etc., expresii care ar putea să pară ciudate în gura romanilor din Antichitate.

Utilizarea acestor cuvinte, împreună cu descrierea pieșelor vestimentare transparente, în stil modern, a încălțăminteii cu tocuri stiletto și a lenjeriei intime din dantelă, sugerează faptul că strecurarea jargonului modern în Roma antică nu este o pură întâmplare, ci o alegere deliberată pentru a scoate în evidență legătura evidentă dintre povestea mea, politica americană contemporană și moralitatea lumii moderne, aspecte care joacă un rol extrem de important în romanul meu.

Ca să echilibrez balanța licențelor moderne, am folosit diverse expresii latine pentru ca cititorul să rămână ancorat în Antichitate, dar am plasat traducerea între paranteze imediat după cuvintele din latină (în loc să le așez în josul paginii), deoarece cred că este mult mai bine să le citești imediat sensul, chiar dacă uneori acest lucru încetinește ritmul lecturii. Puteți găsi explicațiile mult mai detaliate ale acestor termeni în Glosarul de la sfârșitul cărții.

În acest context, veți observa că folosesc atât numerele romane ca să redau anii (iar în paranteze echivalentul lor din calendarul modern), cât și termeni din calendarul roman: *Calende* (prima zi a fiecărei luni); *Nonae* (dată flexibilă semnificând a cincea și a șaptea zi a lunii, pe care eu am fixat-o în mod arbitrar în ziua a noua a fiecărei luni, pentru că *Nonae* seamănă cu nouă); și *Ide* (nume bine cunoscut și astăzi, care indică a cincisprezecea zi a lunii).

Printre alte licențe lingvistice, veți observa că folosesc adjectivul „*Britannian*“ (*britan*) în loc de „*Britannic*“ sau

„British“, pentru că am considerat că trebuie să delimitez cumva oamenii și lucrurile care provin din Britania contemporană de Roma antică. În plus, britanicii moderni se deosebesc de băștinașii „britani“.

Mi-am permis o altă licență literară atunci când am folosit cuvintele „oră“ și „minut“, pentru că aceste entități moderne nu existau în perioada greco-romană. Dar ar fi fost extrem de dificil să folosesc unitățile romane de măsurare a timpului, deoarece ar fi trebuit să le explic pe larg în funcție de ora noastră modernă și să redau timpul fără să folosesc minutele. Am redus într-o anumită măsură impactul folosirii orelor și minutelor moderne, înlocuindu-le pe cât posibil cu expresia „câteva minute“ și menționând „orele“ înainte sau după ivirea zorilor, la prânz sau la apusul soarelui, așa cum erau semnalate de romani.

Poate că veți fi uimiți de faptul că nu folosesc niciodată cuvintele „romantic“ sau „romantism“. Deși *Lady Caligula* este un roman de dragoste, iar aceste cuvinte (romantic și romantism) par să aibă rădăcini romane, ele au apărut după mai bine de o mie de ani de la moartea lui Caligula în Provence (o fostă provincie romană din sudul Franței). Termenii redau o formă de iubire idilică, romanțioasă și sunt folosiți astăzi într-un mod exagerat și dezgustător ca mijloc de cenzură, lipsindu-le însă pasiunea fizică și sensul „iubirii adevărate“, care presupune ca oamenii să se lase cu totul în brațele iubirii, devorându-se unul pe altul, posedându-și trupurile, mintea și sufletul, fără să le pese de obiceiurile convenționale, de angajamente sau de aprobarea celor din jur.

LASSE BRAUN, octombrie 1999

— **D**ați complet draperiile la o parte! a poruncit Drusilla, admirându-și veșmintele elegante în oglinzile din argint, bine lustruite, din camera ei de toaletă.

Cu un gest iute, mai-marea *ancillaelor* (slujnice, de obicei sclave), care se ocupa de vestimentația Drusillei, a transmis porunca și patru fete s-au îndreptat imediat spre ferestre. Cu o oră înainte de amurg, razele tangențiale ale soarelui îi dădeau posibilitatea prințesei înalte, din dinastia Iulia, să-și privească rochia. Croită din câteva straturi de muselină albastră, întrețesute cu lanțișoare din aur, îi dezvăluia trupul doar atât cât să-i pună în valoare trăsăturile senzuale, fără să le răpească potențialilor iubiți bucuria descoperirii. Sub privirile pline de adorație ale celor zece sclave care o slujeau, ea și-a plimbat degetele prin părul roșu și ondulat, ridicându-l pe umeri și umezindu-și buzele cărnoase și colțurile gurii atrăgătoare. Apoi, a schimbat poziția pliurilor din dreptul sânilor,

plimbându-se înainte și înapoi ca să vadă cum i se revarsă pe șoldurile înguste țesătura moale.

La cei nouăsprezece ani, pe care i-a împlinit în luna octombrie a aceluia an (*Annum DCCXC ab Urbe condita* = anul 790 de la întemeierea Romei = anul 37 = 37 AD), Drusilla Iulia Octaviana se afla pe culmile gloriei. Prin venele ei nu curgea doar sânge nobil, fiind strănepoata primului împărat al Romei, Caesar Augustus, care a murit în urmă cu douăzeci și trei de ani la vârsta de șaptezeci și șapte de ani, ci și sora preferată a lui Gaius Caesar Caligula Germanicus, tânărul întreprinzător care i-a succedat la tron unchiului lor Tiberius, devenind al treilea împărat al Romei cu doar nouă luni înainte, pe când avea doar douăzeci și patru de ani. Primind titlul oficial de prințesă imperială, avea aproape la fel de multă putere ca fratele ei, care îi era iubit încă de la vârsta de doisprezece ani.

În clipa aceea, i-a fost anunțată Drusillei în camera ei de toaletă din apartamentele situate la etajul al treilea al palatului imperial, construit pe Colina Palatină, cu fața spre Circus Maximus, vizita lui Acilius Trebellius, tribunul gărzii pretoriene. Când a intrat, a rămas în poziție de drepti și a salutat-o pe sora lui Caligula în stilul oficial al romanilor – și-a ridicat brațul drept la un unghi de patruzeci și cinci de grade, cu palma întinsă și degetele strâns lipite.

– *Ave*, Drusilla, Lumina Romei! a exclamat tribunul chipeș, cu trup athletic.

Ea i-a zâmbit și i-a întins mâna să i-o sărute. Purtându-și impecabil uniforma impresionantă, alcătuită

dintr-o platoșă placată cu aur și cu un coif dotat cu creastă, simbolul ofițerilor romani, Acilius era mândru de poziția înaltă pe care o ocupa în garda personală a stăpânitorilor Romei. *Ancillaele* s-au făcut discret nevăzute. Știau că uneori avea relații intime cu *domina* lor și fusese numit tribun în urma intervenției ei pe lângă noul împărat.

- Ce vești îmi aduci, Acilius? l-a întrebat prințesa.

- Ți-am adus un dar pentru Ziua de Naștere a Soarelui, a răspuns tribunul, oferindu-i o cutiuță din piele.

Drusilla a deschis-o. Adăpostea o broșă de păr din aur, incrustată cu smaralde.

- Îți mulțumesc. Este minunată, a spus ea, cu o voce senzuală, prinzându-și broșa de buclele-i roșii și privindu-se apoi în oglindă.

- Este din Tyr și i-a aparținut Cleopatrei. A fost vândută la licitație luna trecută în Alexandria, a spus Acilius. Nici o femeie din lume nu o merită mai mult ca tine, frumusețea mea răvășitoare.

Ea a pus broșa înapoi în cutiuță. Apoi, l-a îmbrățișat și l-a lăsat să-i dăruiască un sărut frugal pe buze.

- A trecut deja un *nundinum* (târg care avea loc din nouă în nouă zile) de când nu te-am văzut în intimitate, i-a șoptit tribunul la ureche. Când îți vei găsi timp și pentru noi, Drusilla?

- Va veni și ziua aceea, Acilius, i-a răspuns tânăra prințesă Iuliană, stăvilindu-i îmbrățișările pătimașe. Treburile de stat mi-au ocupat tot timpul, dar vreau să-mi rămâi mereu un prieten loial.

– Așa va fi, zeița mea! i-a promis el, ținându-i mâinile pe pieptul lui. Nu voi uita niciodată iubirea pe care mi-ai dăruit-o și ajutorul pe care mi l-ai acordat, intervenind în favoarea mea.

– Bine... Mă bazez pe asta, a spus Drusilla, făcându-i scurt semn să plece.

– Diseară, voi petrece Ajunul Nașterii Soarelui în casa părinților mei, a spus el. Dacă nu ai alte ordine să-mi dai, mă voi întoarce la post mâine dis-de-dimineată înainte de întrunirea consiliului imperial.

– Pleacă, Acilius! Spune-le părinților tăi că sora împăratului îți este prietenă!

Acilius a salutat-o și apoi a plecat. *Ancillaele* s-au apropiat din nou ca să-și reia activitatea întreruptă de vizita tribunului.

– Ia cutiuța aceea, Briseis! a poruncit Drusilla, arătându-i darul primit de la Acilius mai-marii *ancillaelor*, o sclavă din Galia, în vârstă de douăzeci și ceva de ani, cu părul castaniu și lung, care a reușit să obțină poziția aceea datorită talentului creativ pe care îl manifesta în domeniul vestimentației, dar și a cunoștințelor ei vaste legate de eticheta imperială.

Briseis a scos broșa din cutiuță.

– Este o bijuterie minunată, *domina*, a remarcat ea. Smaraldele se asortează perfect cu nuanța ochilor voștri.

Ea a încercat apoi să prindă broșa de buclele care îi încadrau partea dreaptă a capului prințesei, dar aceasta i-a indicat partea stângă.

– Nu în partea aceea.... Seara asta este una deosebită, a spus Drusilla, aruncându-le sclavelor o privire amuzată.

Unele dintre slujnicele mai tinere au început să chicotească și și-au acoperit gura cu mâinile. În timpul petrecerilor private, exista obiceiul ca femeile nobile din Roma să-și lase părul liber; dar să-ți prinzi cu o broșă bucelele din partea stângă, lăsându-le libere pe celelalte, era o modă pe care Briseis o dezaproba vădit. Mâna îi tremura.

– Dă-mi-o miel! a spus Drusilla, smulgându-i broșa din mână.

Sora împăratului și-a prins apoi cu broșa bucelele din partea stângă.

– Sunteți sigură că vreți să vă faceți apariția în public cu această coafură? a întrebat Briseis pe un ton dezaprobat.

În concepția ei, era o coafură complet nepotrivită pentru o prințesă de vreme ce *lupaele* („lupoaițe“, târfe în Roma antică) se plimbau pe străzi, prinzându-și părul în maniera aceea ca să le dea de înțeles clienților că sunt pregătite să-și ofere favorurile în schimbul banilor, atrăgându-i apoi în bordeluri.

– Sunt sigură, Briseis, a răspuns Drusilla, ferm hotărâtă.

Nemulțumirea slavei a crescut și mai mult în clipa în care Drusilla a luat un vas mic, în care se afla vopsea de buze egipteană, și a început să-și coloreze buzele cu o pensulă. Încă de când preoții egipteni au inventat vopseaua de buze, cu cincisprezece secole în

urmă, aceasta era apanajul femeilor care doreau să atragă atenția bărbaților, sugerându-le prin culoarea roșie a buzelor capacitatea și dorința de a practica sexul oral, cunoscut și sub numele de arta felației.

– Intenționați să sărbătoriți Nașterea Soarelui cu verișoara voastră, Messalina? a întrebat Briseis pe un ton sarcastic.

– Nu e treaba ta, Briseis.

În timp ce Drusilla se pregătea să ia un bici ca s-o pedepsească pe sclava galică pentru îndrăzneala ei, o sclavă frumoasă, care nu avea mai mult de douăzeci de ani, s-a năpustit în cameră. A îngenuncheat la picioarele Drusillei și a rugat-o să-i vorbească între patru ochi.

– Ridică-te, Octavia! a spus Drusilla, făcându-le semn celorlalte *ancillae* să se retragă.

Octavia a început să tremure. I-a luat mâna Drusillei și i-a sărutat-o.

– *Domina...* Nu vă veți bucura de vestea pe care v-o aduc.

Drusilla a ajutat-o să se ridice în picioare. Sclava avea lacrimi în ochi.

– Hai, prostuțo! Spune ce ai de spus!

– Împăratul... Adică... regele Tudorus al Britaniei, prietenul și aliatul Romei... a venit în oraș acum două săptămâni să încheie un nou tratat cu împăratul nostru.

– Știu. Ce s-a întâmplat?

– Este vorba despre fiica regelui.

– Fata blondă, care a concurat la întreceri pe calul tatălui ei?

- Da, *domina*. O cheamă Ladyssa. I se mai spune și *Lady*. În țara ei, este o adevărată eroină datorită victoriilor pe care le obține la întrecerile ecvestre și a măiestriei cu care stăpânește arta călăritului.

- Bine, bine... Care este vestea proastă?

- Tratatul are o clauză în care regele Tudorus îi cere împăratului să se căsătorească cu fiica lui.

Drusilla și-a închis ochii pe jumătate, aruncându-i sclavei o privire suspicioasă. Cunoștea conținutul tratatului, dar nu remarcase vreo clauză ca aceea.

- De unde știi asta? a întrebat ea.

- Scribul care a scris una dintre copiile tratatului este fratele meu. El s-a gândit că ar trebui să fiți înștiințată de această clauză, care a fost anexată înțelegerii în dimineața asta.

- Împăratul a semnat tratatul?

- Mi-e teamă că da, *domina*.

Drusilla a împins-o pe Octavia într-o parte. Sclava s-a lovit de zidul de marmură, apoi și-a desfăcut tunica, dezvăluindu-și trupul zvelt, adolescentin, epilat complet în zona subrațelor și pubisului.

- Pedepsiți-mă, *domina!* Merit mânia voastră, a spus *ancilla*, așteptând să fie biciuită.

- Ridică-te! a mârâit Drusilla.

În timp ce Octavia a fugit din calea prințesei, Drusilla a respirat adânc și și-a aranjat veșmintele. Era profund dezamăgită. De ce fratele ei nu i-a adus la cunoștință un lucru atât de important înainte de a lua o hotărâre? Se temea că îi va stârni gelozia? Ideea că ei ar putea fi dezbinați de gelozie i se părea atât de

ridicolă, încât și-a zâmbit sieși și și-a reluat ținuta de patriciană. Nimic nu-i va știrbi încrederea în sine.

Câteva minute mai târziu, descendenta dinastiei Iulia a intrat în dormitorul fratelui ei, plin de perdele fastuoase și covoare groase.

– Cal, iubitul! Ce e povestea asta cu fiica lui Tudorus?

Gaius Caesar Caligula stătea în pat. Tânărul chipeș și blond, care a împlinit douăzeci și cinci de ani pe 31 august, anul acela, la șase luni după ce Senatul Romei l-a proclamat augustus, așa cum era stipulat în testamentul împăratului Tiberius, se relaxa după zilele lungi de muncă destinate pregătirii primului consiliu imperial din timpul domniei sale, consiliu ce avea să se întrunească a doua zi. Câteva lămpi cu ulei răspândeau o lumină difuză în cameră, dar Drusilla a observat că era mai palid la față și mai slab decât ultima dată când făcuse dragoste cu ea în urmă cu câteva zile. El s-a ridicat din pat, masându-și capul.

– Tratatul, Drudi. E vorba doar de tratatul pe care l-am semnat cu tatăl ei, regele Tudorus.

– Dar ai de gând să te căsătorești cu ea, nu-i așa?

– Asta nu înseamnă mare lucru, dragostea mea. Tu vei rămâne întotdeauna marea mea iubire.

– Nu mi-ai promis cu mult timp în urmă că te vei căsători cu mine așa cum fac faraonii egipteni pentru ca puterea și moștenitorii să aparțină aceleiași familii?

– Oamenii nu sunt încă pregătiți pentru căsătorii între frați. Este ridicol, dar... ei, bine, nu pot să schimbe totul dintr-odată.

Drusilla s-a așezat lângă fratele ei și l-a îmbrățișat.

- Dar vor tolera o împărăteasă barbară, care participă la cursele de cai la fel ca un bărbat?

- Ladyssa nu va deveni împărăteasă mai devreme de un an de la nuntă. Am stipulat acest lucru, iar Tudorus l-a semnat în contractul de căsătorie.

Drusilla i-a dăruit un sărut. Multe lucruri se pot întâmpla într-un an, s-a gândit ea.

- Când intenționezi să schimbați inelele din fier?

- De mâine în două zile, pe 27 decembrie.

Caligula i-a spus că Britania juca un rol strategic în politica Romei: ea trebuia să protejeze frontiera de nord a imperiului. Era, așadar, în interesul Romei să consolideze legăturile cu această țară printr-o căsătorie politică. Drusilla și-a adâncit privirea în ochii cenușii ai fratelui său și a înțeles că îi spunea adevărul doar pe jumătate. Caligula era într-adevăr preocupat de interesele imperiului, iar poporul roman îl iubea pentru asta. Cu toate acestea, era prea tânăr ca să-și ia o soție doar din rațiuni politice dacă n-ar fi existat și alte avantaje.

Drusilla și-a strecurat mâna pe sub cearșafuri. Ea a început, cu blândețe, să-i mângâie penisul, care s-a trezit pe deplin la viață. Tensiunea sexuală unică, ce stătea la baza iubirii lor, era la fel de intensă ca întotdeauna. El i-a observat buzele și a zâmbit.

- Ți-ai colorat buzele în roșu doar pentru mine? a întrebat el.

- Nu... Este un omagiu adus Cleopatrei, a răspuns Drusilla, manifestându-și admirația pentru regina Egiptului, care își vopsea mereu buzele și căreia îi

plăcea să practice felația cu zeci de bărbați în timpul banchetelor publice.

Drusilla a strâns cu pasiune penisul aflat în erecție al fratelui său. El i-a ridicat rochia și i-a mângâiat vulva, savurând senzația de umezeală a labiilor excitate, încordarea *cunnusului* ei (organul genital feminin) și frumusețea muntelui lui Venus, acoperit în întregime de un păr pubian seducător. Ca majoritatea femeilor din Roma, ea îl păstra intact, fără să taie nici măcar un firișor din el, și folosea ulei de urzică pentru a-l ajuta să crească și mai bogat. Știa că – pentru majoritatea bărbaților – o vulvă împodobită de un păr pubian bogat era indiciul unei senzualități puternice. Cu atât mai mult cu cât părul ei pubian era roșu ca buclele din cap, acesta fiind un alt motiv pentru care Caligula nu-i putea rezista.

– Ai încercat-o deja în pat? a întrebat Drusilla înainte de a lua în gură *mentula* fratelui ei (penis în argoul latin).

– Nu, i-a răspuns el, gemând. Contractul de căsătorie mă împiedică să mă ating de ea înainte de nuntă. Pentru că este membră a unei familii regale străine, nu i se permite accesul în *pomerium* (spațiu sacru, păstrat liber de-a lungul Zidului Servian, care înconjura cetatea Romei).

Drusilla a început să-i lingă glandul cu mișcări ritmice.

– Te excită? a întrebat ea.

– Păi... Doar ai văzut-o cum călărește, nu?

– Asta îți ațâță fanteziile?

– *Edepol!* Își strânge picioarele în jurul armăsarului cu atâta forță și își saltă vulva pe spinarea calului... a șoptit Caligula cu o voce visătoare.

– ...și vrei să-și strângă picioarele în jurul tău, nu-i așa, frățioare?

Caligula s-a ridicat în picioare, gol cum era, și și-a pus *caligaele* (încălțăminte de piele purtată de legionarii romani, care nu aveau rangul de centurioni, pe care Gaius Caesar obișnuia să le poarte încă din copilărie, de unde și *cognomenul* [porecla] de Caligula, Cizmulită). Împăratul a început să pășească pe covoarele din cameră, al cărei sistem de încălzire se afla sub podea, deși, în ziua aceea de 24 decembrie, vânturile fierbinți din sud se abătuseră asupra Romei.

– Puterea pe care o degajă, Drusilla... Sunt convins că a atins orgasmul cel puțin o dată călare pe armăsarul acela!

Caligula s-a rezemat cu spatele de o coloană. Penisul lui, ridicat ca o banană, era pregătit. Drusilla s-a apropiat de el și a îngenuncheat.

– O vreau, Drudi! N-am avut altă șansă ca să pun mâna pe ea, a șoptit el, apucând-o pe Drusilla de păr și atingându-și penisul de fața ei.

Prințesa i-a ciupit pielea tare a scrotului cu unghiile ei bine îngrijite – tăiate în așa fel încât să lase o zgârietură „decentă“. Apoi, cu o poftă vorace, în timp ce fratele ei continua să viseze și să laude mișcările pelviene ale lui Lady, i-a introdus penisul adânc în gură. Îl sorbea cu atâta măiestrie, încât el a început să gâfâie ca un leu-de-mare în timpul împerecherii, exprimându-și

În acest fel aprecierea pentru talentul inegalabil cu care ea practica sexul oral. Stimulată de cuvintele lui, ea și-a dus opera la bun sfârșit, ajutându-l să atingă orgasmul și desfătându-se – la rândul ei – cu sămânța ce i se prelingea în gură, lingând fiecare picătură, așa cum făcea de fiecare dată.

În afară de satisfacția pe care o simțea în timpul sexului oral cu fratele ei, Drusilla a recurs – în Ajunul Nașterii Soarelui – la această practică sexuală și din rațiuni politice. Știa că nimic nu-l putea împiedica pe împărat să-și împlinească visurile. Pentru că prințesei barbare nu avea să i se încredințeze titlul de împărăteasă mai devreme de un an, Drusilla a considerat că era mai bine să se supună dorințelor fratelui ei până când pasiunea pentru Ladyssa Tudorus avea să se domolească.

După ce și-a eliberat sămânța în gura ei, Caligula s-a sprijinit de coloană, tremurând de plăcere în timp ce Drusilla îi masa coapsele și abdomenul. Când și-a revenit, și-a pus roba incrustată cu broderii și a întrebat-o pe sora lui unde avea de gând să sărbătorească Nașterea Soarelui.

– La petrecerea Messalinei, a răspuns Drusilla.

El știa ce înseamnă asta, dar – în aceste circumstanțe – nu o putea învinovăți pe Drusilla că făcea ce făceau toate femeile romane în noaptea aceea în onoarea zeilor și zeițelor lor.

– Ai grijă să te întorci înainte de răsărit! i-a spus Caligula, mângâindu-i părul roșu și ondulat. Vreau să-mi fii alături la ceremonia de pe terasă.

- Ți voi fi întotdeauna alături în ocaziile oficiale, frumosul meu frate, i-a răspuns ea. Și oriunde vei dori... în clipele de intimitate.

După plecarea Drusillei, Caligula a început să se plimbe prin cameră, adâncit în gânduri.

Câteva minute mai târziu, cele două surori mai mici, Lesbia, o fetișcană blondă, de treisprezece ani, și Agrippinilla, o brunetă cu părul ondulat, plină de viață, de paisprezece ani, au intrat în cameră, purtând uniforma legionarilor romani – coifuri din bronz, tunici cu mânecă scurtă, lungi până la coapse, din in neprelucrat, de culoare roșie, acoperite cu platoșe din piele și zale, fustițe gen kilt prinse cu o curea în jurul soldurilor lor zvelte, *gladiumul* roman (sabie cu două tăișuri, lungă de șaiszeci de centimetri, folosită în luptă de legionari), care le atârna la cingătoare – și încălțate – cu ce altceva? – cu o pereche de *caligae*, confecționate după mărimea picioarelor lor.

Însoțite de patru purtători de torțe și de trei muzicanți, bătând ritmul militar în tobele ce le atârnavă de umeri, cele două fete s-au apropiat de fratele lor, fredonând un cântecel copilăresc pe care l-au scris pentru această ocazie, parodiind cântecele pe care le cântau legionarii lui Iuliu Cezar când intrau în orașele cucerite:

*Cezar! Cezar! Închide-ți iubitele
Și păzește-le cu grijă!
Leagă-le bine și du-le din calea noastră!*

*Căci la tine vin acum recruții
Și fără suflare ei te vor lăsa!*

„Recruții“ cei jucăuși s-au oprit în fața fratelui lor, și-au scos din teacă *gladia* de jucărie și l-au salutat pe împărat de trei ori cu tradiționalul „*Ave, Cezar!*“, acoperind bătăile tobelor.

Intrând în jocul lor, Caligula le-a studiat ținuta. În timp ce îi aranja centura Lesbiei, ea a început să-l mângâie în zona pelviană.

– Ce resurse ți-au mai rămas după atacul surorii Drudi? a întrebat fata, cu un zâmbet seducător.

Agrippinilla i-a luat mâna și i-a băgat-o între picioarele ei.

– Nu vezi că trupele tale au nevoie de provizii, Cezar?

– Cred că sunt în pericol să primească o palmă peste fund, a răspuns Caligula, râzând.

Cele două fete și-au făcut semne una alteia, urmând un cod ascuns; apoi, s-au întors simultan cu spațele, s-au aplecat și și-au ridicat fustițele, etalându-și fundurile micuțe și goale.

– Ai nevoie de o perspectivă mai apropiată, generale? l-a provocat Lesbia.

– Ți-e teamă să ne rănești spiritul luptător? l-a întrebat Agrippinilla, întorcându-și capul spre el zâmbind. Caligula le-a ciupit fundurile drăgălașe.

– Au! a țipat Lesbia.

– Ah! a imitat-o sora ei.

– Gata! a spus Caligula, aranjându-le fustițele.

Cele două fete excitate s-au întors spre el și și-au făcut cu ochiul.

- *Nici vorbăăăă!* au declarat ele într-un glas, un-duindu-și șoldurile.

- Trebuie să lucrez, monstruleților, a spus Caligula, defensiv.

- Cum îndrăznești să lucrezi în Ajunul Nașterii Soarelui? l-a întrebat Agrippinilla, strâmbându-se.

- Am aranjat pentru această ocazie să luăm masa în camerele tale private, unde am comandat cel mai bun *garum* din Pompeii, lumânări și tot tacâmul, l-a anunțat Lesbia, referindu-se la sosul de pește marinat, condimentat și sărat, foarte apreciat de gurmanzii romani.

- Dar poți să-ți iei adio de la festinul nostru dacă nu te joci cu noi *Veni-Vidi-Vici*, a spus Agrippinilla.

Fetele au făcut un pas înapoi ca doi tigri care se pregătesc să sară. Jocul presupunea să-ți ataci dușmanul, acesta fiind - în cazul nostru - Caligula, care interpreta rolul regelui Pharnaces, ale cărui trupe au fost alungate de Iuliu Cezar în mai puțin de două ore la Zela (Turcia Centrală de astăzi). După victorie, Iuliu Cezar a trimis o scrisoare la Roma, care conținea cuvintele devenite celebre: „Am venit, am văzut, am învins.“

În timp ce toboșarii băteau în instrumentele lor, Lesbia și Agrippinilla l-au atacat pe Caligula, scoțând strigăte caracteristice de război. Purtându-se întotdeauna ca un cavaler cu surorile sale mai mici, împăratul a încercat să le evite, dar în zadar. Ele l-au aruncat pe pat și s-au urcat peste el, cerându-i să capituleze.

Pentru a fi cât mai convingătoare, au început să-l gâdile cu *gladia* lor de jucărie.

– Ați învins! Ați învins! a cedat Caligula, răsucindu-se ca un șarpe pe rug.

Fetele au început apoi să-l mângâie cu vulvele lor goale – Lesbia pe față, iar Agrippinilla pe burtă. Au țipat victorioase, rostind *Veni-vidi-vici*, în timp ce au schimbat locurile între ele, obligându-l să se îmbete puțin cu aroma vulvelor lor tinere și pufoase.

Au continuat să se joace în pat, sărind lângă, peste sau în jurul fratelui lor mai mare, țipând și scoțându-și uniformele militare.

– E timpul să ne răsplătești! a țipat Agrippinilla.

– Să ne luăm trofeul, legionari! a aruncat Lesbia provocarea.

S-au aruncat apoi asupra lui, l-au înlănțuit cu trupurile lor și au început să-i ciugulească sfârcurile, urmărind cum „trofeul“ se trezește la viață. Făcând schimb de replici licențioase, preluate din limbajul legionarilor, fetele s-au năpustit asupra „trofeului“ și l-au gâdilă, l-au zgâriat și l-au mușcat până când Caligula le-a cerut îndurare.

Apoi, s-au spălat împreună în baia privată a împăratului, sub supravegherea a două *ancillae*. Privindu-le râzând cum se bălăceau în apă, Caligula se bucura de compania plăcută a surorilor lui. Cele două prințese făceau glume pe seama rubedeniilor, ca unchiul Claudius, care era ținta preferată a ironiilor lor, pentru că era șchiop și se bălbâia ca un papagal la fiecare discurs public. În timp ce slavele le ștergeau și le

pregăteau pentru masă, Lesbia și Agrippinilla l-au amuzat copios pe Caligula, imitându-l pe tribunul gărzii pretoriene, Acilius Trebellius, care – dacă ar fi să-i dăm ascultare Lesbiei – avea un penis atât de mic, încât Drusilla a avut nevoie de una dintre lupele lui Arhimede ca să-l găsească și să-l mănânce ca pe un crevete foarte, foarte mic și prăjit prea mult. Au râs și au făcut haz până când masa le-a fost servită.

Prietenii netoți și senatorii tâmpiți din aripa dreaptă au continuat să fie obiectul batjocurii lor. Fetele s-au îmbătat apoi cu vin de Chios și l-au atacat pe Caligula cu entuziasmul tinereții lor. Pentru că și el a căzut victimă lui Bacchus, nu le-a mai putut împiedica pe surorile lui să profite de el.

Purtată în lectica ei comodă – o litieră mai mare, transportată de opt sclavi –, Drusilla a ajuns la vila Messalinei de pe Colina Aventină. O iertase pe Octavia și o luase cu ea.

Vila elegantă a familiei Valer fusese umplută până la refuz de cei trei sute de oaspeți, majoritatea tineri și tinere, îmbrăcați în costume exotice, fantastice, pe care și le etalau la petrecerile nebune organizate în Noaptea Nașterii Soarelui. Stăteau tolăniți pe divanele amplasate în sala centrală sau se plimbau de colo-colo ca să-și întâmpine prietenii sau să-și caute iubiții sau iubitele în celelalte camere. Cu această ocazie, părinții Messalinei au lăsat vila la discreția fiicei lor în timp ce ei au plecat în Gallia Narbonensis (Riviera Franceză de astăzi) ca să petreacă Saturnaliile.

Cincizeci de sclavi se ocupau de servirea oaspeților, iar o formație muzicală înviora atmosfera, cântând din talgere, oboaie și viori.

Valeria Messalina, cu doi ani mai tânără decât verișoara ei Drusilla, era considerată cea mai frumoasă fată din Roma. Înaltă de peste un metru optzeci și înzestrată cu un păr negru ca pana corbului, strâns pe partea stângă a feței ei perfect ovale, cu ochi mari, albaștri, care topeau inima tuturor bărbaților, cu sâni ideali, ale căror sfârcuri se luptau mereu să străpungă hainele pe care le purta, Messalina emana senzualitate prin toți porii pielii ei catifelate. Hotărâtă să se dăruiască în voie tuturor bărbaților care o abordau cu puterea virilității lor, nu avea rival pe tărâmul plăcerii.

La sosirea Drusillei, Messalina dansa împreună cu zece tineri, îmbrăcați în satiri, care purtau niște falusuri uriașe, atârinate de cingători, în stilul actorilor de comedie din Grecia antică. Deodată, Messalina s-a prefăcut că se teme de poftele lor lascive și a fugit prin sală în timp ce satirii o urmăreau, îndepărtându-i, unul câte unul, veșmintele. Când spectacolul de striptease s-a terminat, Messalina a rămas goală în fața spectatorilor, care o aplaudau frenetic.

Satirii au îngenuncheat la picioarele ei, adorând-o și sărutând-o în zona muntelui lui Venus, acoperit în întregime de părul pubian stufos și negru. Apoi, și-au ridicat fața spre ea ca puii de pasăre care așteaptă să fie hrăniți de mama lor. Întinzându-și brațele ca un acrobat pe sârmă, prințesa de șaptesprezece ani s-a plimbat cu picioarele larg depărtate peste capetele lor,

permițându-le tuturor s-o atingă ușor cu nasul și să-i soarbă clitorisul pentru câteva secunde, zăbovind puțin la cei care au reușit să-și strecoare limba ceva mai adânc între labiile ei.

Când muzica și aplauzele au atins apogeul, satirii s-au ridicat în picioare, au așezat-o pe o pernă și au început să danseze în jurul ei, mângâind-o cu falusurile lor uriașe, obligând-o astfel să-și desfacă picioarele. Două sclave, însărcinate cu această misiune, au împrăștiat boabe de orz în caliciul florii pasiunii ei. Cinci găște albe, dresate în acest scop, și-au făcut apariția în sală, îndrumate apoi spre vulva deschisă a Messalinei. Ele au început să ciugulească boabele – unul câte unul – adâncindu-și ciocul și chiar capul în *cunnusul* ei. Păsările flămânde au înfulecat repede boabele care au alunecat în adâncul florii, ciupindu-i tractul vaginal și cervixul și oferindu-i în tot acest timp Messalinei un orgasm frenetic.

Gemetele ei de plăcere, acoperite de uralele și strigătele oaspeților zgomotoși, au continuat până când găștele au ciugulit și ultimul bob, apoi cei zece satiri au ridicat-o pe Messalina deasupra capetelor și au purtat-o spre camerele ei.

În timpul acestei reprezentării șocante, executate de verișoara ei mai tânără, avidă după sex, Drusilla a rămas undeva în umbră, fără să-și facă remarcată prezența, rezemându-se de o coloană și privind spectacolul. În delirul general pe care l-a stârnit plecarea Messalinei, sora împăratului s-a trezit înconjurată de patru tineri, atrași de culoarea roșie a buzelor ei și de

coafura provocatoare. Exprimându-și fără rețineri dorințele, ei au început s-o mângâie, strecurându-și mâinile sub rochia ei albastră. I-a lăsat să-i atingă părul pubian bogat, dar i-a împiedicat să meargă mai departe și i-a făcut semn Octaviei să se apropie.

– Suficient deocamdată! le-a spus Drusilla celor patru tineri. Dacă vreți mai mult, negociați prețul cu *ancilla* mea!

Stimulați de dorința Drusillei de a accepta mai mulți clienți o dată – prostituatele acceptau deseori să facă acest lucru, dar era întotdeauna o experiență incitantă –, cei patru bărbați i-au oferit Octaviei lanțuri, coliere, inele și monede din aur. Apoi, doi dintre ei au început s-o muște pe Drusilla de gât și să-i lingă umerii și sfârcurile în timp ce ceilalți doi i-au depărtat picioarele. I-au scos imediat pânza care îi acoperea coapsele și i-au explorat, pe rând, *cunnusul*.

În scurt timp, Drusilla nu-și mai putea stăpâni plăcerea. Octavia însă era îngrijorată. Cunoștea foarte bine natura exhibiționistă a stăpânei sale și indiferența ei față de un eventual scandal care s-ar fi putut isca dacă o ceată de petrecăreți beți ar fi văzut o femeie atât de frumoasă ca *domina* ei făcând sex în fața mulțimii. Octavia a reușit cu greu s-o îndrume pe Drusilla împreună cu „clienții” ei într-un *cubiculum* (mic dormitor roman) și a rămas afară în timp ce bărbații au țintuit-o pe prințesa Iuliană, aflată incognito la petrecerea Messalinei, și „au sedus-o” fără milă.

După o oră, pentru că se apropia miezul nopții, Messalina – îmbrăcată și machiată impecabil – și-a

făcut din nou apariția printre oaspeți. După ce și-au satisfăcut poftele sexuale, aceștia mâncau, flirtau și se delectau cu o masă copioasă. Între timp, Drusilla a savurat plăcerea pe care i-au oferit-o cei patru bărbați, desfătându-i, la rândul ei, mai mult decât se așteptaseră aceștia. Când distracția s-a terminat, Octavia a intrat în cameră, aducând un urciore cu apă caldă și câteva prosoape curate. I-a dat afară pe cei patru bărbați și a înlăturat de pe trupul stăpânei sale urmele lăsate de aceștia în timpul partidei sălbatice de sex.

– Cum vă simțiți, prințesă? a întrebat sclava, vădit îngrijorată atât pentru condiția fizică a Drusillei, cât și pentru starea ei sufletească.

– Liniștită, deși ard încă de dorință, a răspuns Drusilla, întinzându-se în pat ca o pisică după o masă îmbelșugată.

– Mă bucur, *domina*. Este aproape miezul nopții.

Drusilla s-a ridicat în picioare. Octavia a spălat-o, apoi a scos din geantă un sul de *bombyx* (material subțire și moale, din care se confecționa lenjeria intimă) și l-a legat în jurul coapselor stăpânei sale. Rochia albastră nu suferise prea mult în urma tratamentului violent la care au supus-o cei patru bărbați, iar oglinda de aramă din micul dormitor reflecta imaginea statuară a Drusillei, consolidându-i încrederea în propria-i frumusețe.

Însoțită de Octavia, ea s-a întors în sala de banchet. Mesenii se pregăteau să aprindă lumânările în cinstea Nașterii Soarelui. Torțele și lămpile cu ulei au fost stinse și oamenii așteptau cu toții ca mai-marele sclavilor

să numere secundele până la miezul nopții. La semnalul acestuia, toată lumea a aprins lumânarea care îi era la îndemână. Soarele s-a născut astfel din nou, așa cum se întâmpla de secole pe 25 decembrie, în fiecare an roman. Toți oaspeții au aclamat, s-au rugat, s-au îmbrățișat și s-au închinat zeului Soare, rugându-l să aibă grijă de fiecare.

Drusilla și Messalina, amândouă debordând de fericire, s-au îmbrățișat și și-au exprimat aprecierea față de privilegiile și dreptul de a rămâne pentru încă un an la fel de senzuale și provocatoare, așa cum erau toate femeile din Roma antică.

– Am auzit niște zvonuri referitoare la nunta lui Cal cu o călăreață din Britania. E adevărat? a întrebat Messalina.

– Da. Este fiica regelui Tudorus al Britaniei.

– N-am auzit de el. Este o uniune politică?

– Cal se simte atras de ea.

– Nu zău! Vrea s-o facă împărăteasa Romei?

– Posibil... Dar nu mai devreme de un an.

– La naiba, Drudi! Ar putea să devină o amenințare pentru statutul tău de prințesă imperială.

– Știu, Missi. Dar o voi opri cât de curând.

Messalina se îndoia că Drusilla ar risca să stârnească mânia lui Caligula dacă acesta ar descoperi un complot împotriva soției sale.

– Mai faci dragoste cu Cal? a întrebat-o Messalina.

– Da, firește. Dar îl voi lăsa un timp să se joace cu noua lui mireasă.

– Foarte bine! Se va sătura de ea.

- De unde ai auzit de nunta lui Cal cu prințesa britană?

- Stai să mă gândesc! Cum o cheamă?

- Ladyssa sau Lady, după cum i se mai spune.

- A, da, Lady... Cred că Apulius, libertul meu, mi-a povestit despre petrecerea ei de nuntă.

Drusilla a ridicat o sprânceană. Ce coincidență promițătoare!

- Știi cumva unde are loc? a întrebat ea.

- Păi... Stai să-mi aduc aminte! Da! La taverna lui Romulus din Subura (cartier vestit din Roma).

Era un loc cu totul neobișnuit pentru o prințesă, chiar și pentru una barbară. Dar Drusilla și-a amintit atunci că taverna lui Romulus era locul preferat al călăreților romani și străini, dar și al concurenților la cursele de care. Alegerea Ladyssei căpăta astfel sens.

- Hai să mergem acolo, a propus Drusilla, ridicându-și bărbia.

- Ce urmărești, verișoară? a întrebat-o Messalina, mijindu-și ochii. Exterminarea?

- Nu, nu... doar să ne convingem... Și între timp, ne putem bucura de compania unor *populares* chipeși (muncitori) și a gladiatorilor.

Messalinei i-a scăpat un strigăt de bucurie și și-a atins coapsele de cele ale Drusillei ca să-și manifeste nerăbdarea cu care aștepta să pornească într-o nouă aventură.

Înveșmântate în *paenulae* (pelerine lungi, cu glugă), cele două prințese au străbătut împreună centrul

Romei în litiera somptuoasă a Drusillei. Când s-au apropiat de taverna lui Romulus din Subura, sora împăratului le-a poruncit sclavilor să se oprească pe o alee întunecată. Litiera le-ar fi trădat identitatea, căci cele două prințese umblau incognito și pretindeau că sunt prostituate.

Au trimis-o mai întâi pe Octavia la tavernă, pentru că era coafată cu grijă, iar părul îi încadra ambele laturi ale feței. Apoi, au urmat-o, pe rând, Messalina și Drusilla. Ele și-au croit cu greu drum prin mulțime, dar – pentru că populația Romei nutrea un respect profund pentru prostituate – au fost întâmpinate cu bucurie, lucru evidențiat de mâinile care le ciupeau de fund. În final, au ajuns cu bine la clădirea cu două etaje.

Localul era plin. Lumânările pe care toată lumea le-a aprins la miezul nopții continuau să lumineze taverna. La parter, în jurul meselor solide de stejar, călăreții, concurenții la cursele de care, proprietarii de cai, bandiții și negustorii beau, mâncau, râdeau, jucau zaruri și chefuiau cu prietenele, soțiile și prostituatele. În spațele tejghelei, Romulus umplea urcioare cu vin sau bere. Cele două soții ale sale, Terentia și Papilia, se ocupau de clienți ajutate de câteva servitoare, care alergau continuu între bucătărie și salon. Pe scena amplasată în celălalt capăt al tavernei, doi actori interpretau în mod jalnic un episod din *Orfeu și Euridice*. La etajul al doilea, se afla un alt salon, construit deasupra celui de la parter, deschis în toate cele patru laturi și înconjurat doar de o balustradă din lemn. Aici, alți clienți interpretau cântece

plebee, provocându-i pe cei doi actori de pe scena de la parter să treacă mai repede la actul sexual.

Când au intrat în tavernă, bărbații le-au abordat imediat pe cele două prințese, oferindu-le bani în schimbul favorurilor sexuale. Drusilla i-a refuzat sub pretextul că o *meretrix* serioasă (curtezană de lux) practica abstenența de Ziua Nașterii Soarelui. Messalina le-a promis câtorva dintre ei că se mai gândește, apoi a urmat-o pe Drusilla.

- Ai văzut-o? a întrebat Messalina.

- Nu.

- Nu prea pare o petrecere de nuntă, nu-i așa?

- Da. Un loc cam împutit.

Octavia s-a apropiat repede de ele după ce a obținut câteva informații.

- Mireasa plătește în întregime mâncarea și băutura, a spus tânăra sclavă.

- Aha! a exclamat Messalina. E generoasă.

- Unde este? a întrebat Drusilla.

Octavia le-a arătat o masă în cealaltă parte a salonului.

- Acolo... Blonda cu părul strâns în coadă de cal.

Câțiva călăreți și participanți la cursele de care vorbeau cu o fată blondă, cu părul strâns în coadă de cal, îmbrăcată cu un corset din piele, care îi conferea o înfățișare masculină dacă nu ar fi trădat-o sânii frumoși, pe care decolteul ei îi oferea puțin privirilor lacome ale celor din jur.

- Nimeni nu știe cu cine se va căsători, a continuat Octavia. A spus doar că viitorul ei soț este un cetățean de vază al Romei.

– Este și inteligentă, a remarcat Messalina.

Drusilla a rugat-o atunci s-o abordeze pe mireasă ca să afle care erau planurile ei. Îndrăzneală ca de obicei, Messalina n-a stat prea mult pe gânduri. S-a apropiat de masa Ladyseii și i-a șoptit câteva cuvinte la ureche.

Prințesa blondă și-a ridicat privirea spre Messalina și i-a observat coafura și culoarea roșie a buzelor. Messalina a zâmbit. Ladyssa s-a ridicat în picioare și s-a retras împreună cu „târfa“ romană într-un colț, unde au continuat să vorbească. Din celălalt capăt al salonului, Drusilla și Octavia studiau ținuta Ladyseii – purta o fustă scurtă din piele și avea picioarele lungi și drepte, acoperite până la genunchi cu piei de animale, legate în jurul pulpelor cu șireturi din piele. Drusilla trebuia să recunoască faptul că – într-un anumit stil barbar – viitoarea mireasă a fratelui ei era atrăgătoare, în ciuda coafurii ei simple și a faptului că nu era machiată.

Un bărbat scund și gras, de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu o robă lungă din brocart și purtând pe cap un *boltus* ostentativ (pălărie în stil bizantin, mare, rotundă, solidă, înaltă cam de douăzeci de centimetri și cu un diametru de patruzeci și cinci de centimetri, acoperită cu mătase sau uneori cu blană), care îl făcea să arate ca o ciupercă, a apărut deodată în spatele Drusillei.

– Oare cea mai frumoasă prințesă imperială din toate timpurile vrea să se distreze? a întrebat-o bărbatul cu un zâmbet onctuos.

Iritată pentru că a fost recunoscută, Drusilla i-a aruncat o privire ucigătoare.

- Cine ești?

- Sunt Mutius Regulatus, Înălțimea Voastră.

Numele i se părea cunoscut.

- Este mijlocitor, a șoptit Octavia la urechea Drusillei.

- Nu sunt un simplu mijlocitor, prințesă, a precizat Mutius, auzind cuvintele Octaviei. Sunt *cel mai mare* mijlocitor din întregul Imperiu Roman.

- Cred că te supraestimezi, grasule, a spus Drusilla. Nici măcar n-ai fost în stare să transformi această petrecere de nuntă într-o adevărată orgie romană.

- Aveți dreptate, Alteța Voastră Imperială. Mă simt chiar umilit, dar Lady Tudorus nu-și dezmente originea britană.

- Adică? Ce vrei să spui?

- Oamenii din Britania nu agreează sexul.

- Da? N-am știut asta, a recunoscut Drusilla.

- Cu toții învățăm ceva nou în fiecare zi, a spus Mutius, lingându-și inelele mari pe care le purta pe toate degetele sale. Nu-i așa?

Messalina s-a întors și a confirmat spusele lui Mutius. A luat-o pe Drusilla deoparte și i-a spus că Lady era profund dezgustată de obiceiurile romane. La nuntă, avea de gând să-i expună soțului ei părerile pe care le nutrea în această privință. Vestea a încântat-o pe Drusilla. Știind care erau așteptările lui Caligula, prințesa nu credea că ar mai fi avut vreun motiv pentru care să se simtă amenințată de această fetișcană insipidă, care era interesată numai de cai.

Drusilla l-a prezentat pe Mutius Messalinei, a cărei faimă îi era bine cunoscută mijlocitorului. În schimbul

senzualității cu care el i-a sărutat mâna, vulpița de șaptesprezece ani i-a aruncat o privire în care se citea, fără nici o umbră de îndoială, dorința sexuală. Ea l-a tras spre pieptul ei. Pentru că era mai mic de statură decât ea, Messalina și-a desfăcut tunica, îndemnându-l pe mijlocitorul aflat în culmea extazului să-i mângâie sânii. *Boltusul* i-a căzut pe podea. Octavia l-a ridicat. Messalina și-a strecurat mâna în roba lui Mutius și l-a apucat de penis.

– Hmm, Drusilla! E chiar mare, a șoptit Messalina, excitată, în timp ce Mutius îi ciugulea sfârcurile.

Și-a strecurat mâna pe sub tunica ei, ajungând în zona muntelui lui Venus, înfigându-și degetele înlate în vulva ei udă. Ea și-a întors privirea spre Drusilla, care o urmărea pe verișoarea ei lingându-și buzele și șoptind:

– Trebuie să cunosc extazul cu el.

Nebun de pasiune, Mutius a dus-o pe prințesa Valer, ale cărei simțuri erau ațâțate la maximum, într-un *vestibulum* (garderobă), făcându-le semn *ancillaelor* să iasă cât mai repede de acolo. Statuara prințesă romană și scundul bizantin se sărutau ca niște vampiri, sorbindu-și și mușcându-și limbile și buzele. El gâfâia din greu, dar asta n-a făcut decât să ațâțe și mai mult pasiunea ei. Messalina s-a prăbușit peste un maldăr de mantii groase, de iarnă, și și-a desfăcut încet picioarele lungi. Mutius îi privea cu uimire *cunnusul* legendar, învăluit în cel mai bogat păr pubian pe care îl văzuse vreodată. Frumoasa patriciană romană își freca sandalele cu tocuri înalte de fața lui și l-a obligat să-i lingă

degetele de la picioare în timp ce el îi masa clitorisul, trezindu-l la viață. Mutius era uluit. Clitorisul ei avea cel puțin doi centimetri lungime.

- Hai, soarbe-l cu gura! a cerut prințesa, cu o voce răgușită, care îi trăda pofta nestăvilită.

Bizantinul, lac de sudoare, și-a scos roba, s-a așezat în genunchi între picioarele Messalinei și și-a cufundat capul în vulva ei. A lins, a sorbit și a mușcat din pețiolul ei atât de sensibil, în timp ce îi freca sfârcurile, care au răspuns imediat excitării sale. Pătimașa prințesă a început apoi să rostească, printre gemete, cuvinte provocatoare, balansându-și pelvisul, dându-se cu totul gurii și dinților lui și strângându-i capul între coapse.

În timp simțurile ei atingeau culmile extazului, el a început să-și frece penisul întărit de labiile ei ude, savurând senzația pe care i-o crea atingerea ei. Messalina a privit penisul cu respirația întretăiată, debordând de dorință. Apoi, el a penetrat-o violent. Impetuoasă, ea și-a înlănțuit picioarele în jurul bustului corpulent al lui Mutius, mișcându-și pelvisul, frecându-i sfârcurile și mușcându-l de brațe, dându-i „pinteni“ cu călcâiele și menținând poziția glandului cât mai adânc, la buza uterului, care palpita de viață, excitat deja de ciocul gâștelor care l-au ciugulit ceva mai devreme în timpul petrecerii. Contractiile vaginale aveau rezonanță în mintea ei, stimulând fiecare mușchi al trupului și copleșindu-i simțurile. Se simțea în pragul „micuței morți“, care a lăsat-o fără suflare. Stăvilindu-și țipetele, a început în schimb să geamă, în timp ce mușchii abdominali și picioarele tremurau necontrolat.

Între timp, pe când el fora în adâncurile vulcanului ei, trăgea și îi masa concomitent sfârcurile, rotindu-și și apăsând osul pubian de clitorisul ei, oferindu-i astfel un orgasm dublu – clitoridian și vaginal – satisfacția supremă a sexualității, care sălășluia în fiecare fibră din trupul Messalinei. Cu excepția vulvei, care palpita încă de o dorință pătimașă, toți ceilalți mușchi au cedat. Ea semăna acum cu o păpușă inertă, devastată de mișcările frenetice ale lui Mutius, care se dezlănțuia năvalnic, ațâțat acum de aroma divină a secrețiilor ei abundente.

În clipa în care Mutius a realizat că posedă fiecare particică din această femeie de o frumusețe răpitoare, și-a intensificat atacurile sălbatice până când simpla greutate a trupului său i-a transmis energia necesară pentru a-și recupera puterea musculară. Țintuită ca o nimfă în mâinile unei fiare nemiloase, ea și-a înlănțuit picioarele în jurul gâtului său, i-a băgat unghiile în piele și și-a lovit cu putere pelvisul de abdomenul lui, sărutându-l pătimașă pe gură și mușcându-i limba și buzele groase, provocându-l astfel s-o aducă în pragul freneziei sexuale.

Deodată, în timp ce țipa și se răsucea, a trăit cu pasiune un alt orgasm răvășitor și apoi imediat, odată ce mișcările lui s-au intensificat, și-a simțit *cunnusul* invadat de șuvoiul fierbinte al apogeului său. A continuat să vină în valuri până când el s-a prăbușit peste ea.

Gâfâind și încercând să-și recapete suflul, a rămas nemișcată sub mormanul de grăsime în timp ce penisul lui și-a pierdut tensiunea, iar sperma a început să

i se prelingă din vagin. El murmură niște cuvinte patetice de genul „Fantastic, copleșitor, răvășitor...” Ea însă s-a simțit iritată de obrăznicia lui și l-a împins într-o parte. În timp ce o privea pierdut ca un zombi, Messalina s-a ridicat în picioare și s-a uitat disprețuitoare la burta lui umflată. A început apoi să-și plimbe tocurile înalte pe penisul lui flasc, pe pieptul și pe chipul lui Mutius. El avea în fața ochilor – în toată splendoarea ei – o zeiță tulburătoare.

– Spală-mă, porcule! i-a poruncit ea, așezându-se cu fundul peste capul lui. Cu limba, dar foarte încet, ai înțeles? Sunt foarte sensibilă acum.

Mutius a lins și a înghițit secrețiile, pe ale lui, dar și pe ale ei, spălându-i vulva cu limba, dar a primit o palmă peste față când a încercat să-i excite clitorisul.

– Nici să nu te gândești la o altă partidă, ai înțeles?

Mijlocitorul cel gras a încuviințat din cap și și-a dus misiunea la bun sfârșit; apoi, și-a luat hainele și a dispărut într-un colț al camerei. Messalina s-a așezat pe un scaun și a tras adânc aer în piept, afișând un zâmbet de satisfacție și relaxându-și membrele. În clipa aceea, Octavia a apărut discretă în pragul camerei.